

A person wearing a bright red coat is walking away from the viewer down a path covered in snow. The path is flanked by tall, thin, dark trees, creating a dense forest. The ground is covered in a thick layer of snow, and the overall atmosphere is cold and quiet.

Ninni Schulman

**DÍVKA
SE SNĚHEM
VE VLASECH**

Ninni Schulman

**DÍVKA
SE SNĚHEM
VE VLASECH**

2014

Flickan med snö i håret: copyright © Ninni Schulman 2010
Publisher by agreement with Hedlund Agency
Translation © Lenka Vránová 2014
Cover design © GALATEA 2014

Veškerá práva vyhrazena.
Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky šířena
bez předchozího písemného souhlasu majitele práv.

Sazba: Karel Kaltrop
Vydání první v elektronické verzi
Vydalo Nakladatelství GALATEA, s.r.o.,
v květnu 2014

ISBN 978-80-87910-40-5

Pro Signe a Svena

Musel jen otevřít kufr auta, spoutat jí útlá zápěstí lanem a dostat ji k chatě. Pochopila, a hned se vydala vzhůru do kopce směrem, který jí naznačil. Bez odmlouvání. Bez pláče.

Nejspíš to vzdala. Nebo už nedokázala křičet.

Rychle se stmívalo. Jezero, které předtím probleskovalo mezi břizami, už nebylo vidět, ale venku na ledu slyšel skútry. Jezdily tam křížem krážem přes jezero přinejmenším dva. S tím nepočítal.

Na vlasy stáhnuté do ohonu se jí snášely drobné sněhové vločky. Podrážděně zaznamenal, jak těžko udržuje rovnováhu s rukama svázanýma za zády. Ačkoliv byla tak hubená, několikrát se propadla do sněhu. Nic ovšem neřekla, jen tiše zasténala.

Jednou otočila hlavu a snažila se zachytit jeho pohled, ale nepřiměl se, aby jí pomohl. Místo toho ji postrčil kupředu. Potřeboval to dotáhnout do konce, než se někdo objeví.

I když byla taková zima, že mu dech tvořil před obličejem bílé, husté obláčky, cítil v podpaží pot a stále se rozhlížel na všechny strany, přestože kvůli tomu sám skoro ztrácel stabilitu.

Zvládnou to?

Několik metrů od domu se znovu probořila do sněhu, tentokrát až po stehna. Tehdy vytáhl pistoli. Ruce se mu třáslly, když si stáhl palčáky a zamířil.

Prásk.

Zhroutila se dopředu, tvář přistála v čerstvě napadaném sněhu a zůstala naprosto nehybně ležet. Jen z úst jí uniklo podivné zachroptění. Nikdy nic podobného neslyšel.

Aby se nemusel dívat, jak jí z týla proudí krev, vydal se dlouhými kroky sněhem zpátky k autu.

Ted' nesmí zpanikařit. Ted' ne.

Když vytahoval z kufru lopatu, třásl se jako v horečce. Pod svetem měl tělo lepkavé potem.

Když došel k závěru, co musí udělat, dlouho přemýšlel, kam by ukryl tělo. Nejlepším řešením, které ho napadlo, bylo schovat ji nejdřív na bezpečném místě a potom, až rozmrzne půda, ji zahrabat někde v lese. V noci mu jeho plán připadal naprosto logický – teď už ne. Dokáže se sem ještě někdy vrátit, vejít dovnitř a...?

Ale žádná jiná možnost neexistovala. Dívka už byla mrtvá.

Sněhová pokrývka před sklepem hluboce zapuštěným do svahu na okraji lesa byla tlustší, než se zpočátku zdálo, a odházet sníh ke dveřím mu trvalo mnohem déle, než plánoval. Když byl konečně hotov, spočívala na drobném těle dívky tenká vrstva čerstvého prašanu.

Opatrně opřel lopatu o zeď, vypáčil bytelný zámek a otevřel dveře. Potom se k ní přikradl, opatrně, jako by se mohla najednou posadit a pohlédnout mu do očí.

Nohy už měla zamrzlé do sněhu. Zuřivě začal hrabat rukama podél jejích stehů. Ostrá hrana ledu mu odírala zápěstí a na mysli mu vytanula vzpomínka na dětství a stavění iglú. Díra již vypadala dost velká, popadl ji tedy pod rameny a vytáhl ven. Ve vlasech jí ulpěla krev. Hustá, černá a teď už i zmrzlá. Pravým okem slepě zírala někam do stromů.

Jakmile vyprostil mrtvou z díry, začal ji svlékat. Jednotlivé svršky pokládal za sebe na hromadu. Byla příliš hubená, pomyslel si. Pod oblými dívčími ňadry se zřetelně rýsovala žebra.

Když vytahoval černé pytle na odpadky a dlouhou šňůru, zaslechl blížící se skútry.

Zatraceně!

Bez přemýšlení chytil dívku za drobná zápěstí a vtáhl ji do sklepa. Uvnitř to páchlo zatuchlinou. Jako dítě se sem nikdy neodvážil, protože se strašně bál pavouků. Podlaha byla čistě zametená a u stěny stál nízký regál, až na dvě zapomenuté plechovky s kraby, prázdný.

Zatáhl mrtvolu co nejlouběji do tmy a potom spěšně vyšel dveřmi ven. Musel odtud pryč.

Buráčení skútrů nabralo na síle, určitě teď byly přímo u břehu. Myslel na stopy krve ve sněhu a na auto, zaparkované dole na cestě.

Pod sklepními dveřmi se vzpříčily hroudy sněhu a ledu, takže se nedaly zavřít.

S tichým zaklením se do nich pustil lopatou.

Když zůstala jen desetacentimetrová skulina, nechal toho. Rozzlobeně si všiml, že má navzdory veškeré opatrnosti na hruď i na rukávech bundy velké krvavé skvrny.

Několika lopatami sněhu zasypal kaluže krve na nároží domu a sebral dívčiny šaty. S dlouhými růžovými stopami v prašanu, vedoucími až ke dveřím sklepa, nemohl nic dělat. Teď to aspoň mám za sebou, pomyslel si, zatímco se co nejrychleji vracel k autu.

Konečně bylo po všem.

1

Magdalena Hanssonová pozvedla sklenici vína na pozdrav svému odrazu v temné okenní tabulce.

„Tak tedy, šťastný Nový rok. Šťastný zatracený Nový rok.“

Ironicky se usmála, napila se a znovu pohlédla sama sobě do očí, jako by byla na oslavě. Vzápětí jí úsměv zmrzl na rtech a zůstala stát jako přikovaná. Neumyté vlasy měla svázané do culíku, aby jí nepřekážely, až se bude sklánět nad krabicemi na stěhování. Dokonce i v okenním skle byly patrné kruhy pod jejíma očima a barevné skvrny na staré teplákovce.

Venku se bez ustání snášely sněhové vločky, lehké jako pírkó a velikostí připomínající kokosové makrónky. Magdalena zhasla stojací lampu, aby viděla na dvůr. Jezero se nedalo rozeznat, lávka také ne. Vzadu na hranici pozemku trčel ze sněhu dlouhý maliník. Dokázala rozeznat i dvě jabloně a několik keřů se zahradními plody, ale zapomněla, jaké ovoce rodily. Léto jí připadalo tak vzdálené, když podepisovala smlouvu. V každém ohledu.

Musím si koupit hrablo na sníh, pomyslela si. Pokud se odtud zítra vůbec ještě dostanu!

Znovu rozsvítila, dopřála si malý doušek vína a odložila sklenici na nejbližší stěhovací krabici.

Malá rozkládací pohovka v koutě působila ztraceně. Magdalena si pokusila představit si Nilse spícího v pyžámku se Spidermanem, ale nepodařilo se jí to. A tak dál stavěla dětské knížky na polici a snažila se udržet myšlenky v klidných, kontrolovatelných vodách. Vyprázdnila už skoro celou krabici, když na jejím dně objevila album z Hanoje.

Pomalou ho vytáhla a pohládila polstrovaný obal, který vyrobila první zimu, když Nils spínkal po obědě. Rozvázala šňůrku a usadila se na podlahu.

Tady byl, její krásný malý chlapeček. Ve žlutých froté dupáčkách v postýlce v dětském domově i hrozně plačící v hotelovém pokoji během první noci. Potom spící, nejspíš naprostým vyčerpáním, s ohrnutým nosíkem přitíštěným k Ludvigově krku.

Všimla si slz teprve ve chvíli, kdy dopadly na jednu z fotek zachycujících cestu domů.

Vtom zazvonil telefon.

Magdalena sebou trhla, otřela si rukávem svetru tvář a začala pobíhat z pokoje do pokoje ve snaze najít telefon. Nakonec ho objevila v hromadě pošty na kuchyňském stole.

„Magdalena.“

„Ahoj, Magdo, tady je Gunvor. Gunvor Berglundová.“

„Ahoj,“ odpověděla Magdalena, polykajíc slzy. „Moc ráda tě slyším.“

„Neruším?“

„Ne, ne, vůbec ne.“

„Možná jsem tě trochu zaskočila, ale viděla jsem u tebe svítit světlo a chtěla jsem se zeptat, jestli bys neměla chuť se zastavit. Když jsme teď sousedky... a tak.“

Magdalenu překvapila úleva, která se jí zmocnila.

„Díky, to by bylo skvělé. Vlastně bych tady měla trochu uklidit, ale přijdu ráda.“

„To je fajn. Nebude to nic zvláštního, jen my tři. Mimocho-dem, poslala jsem k tobě Bengta, aby trochu odházels sních. Jenom dnes večer napadalo přes dvacet čísel nového prašanu.“

Magdalena se naklonila přes kuchyňský stůl a vyhlédla ven. A opravdu, na dlouhém vjezdu do garáže stál Bengt, huňatou čepici staženou do čela. Zaklepala na okno a posunky mu poděkovala.

„Tak přijď kolem osmé,“ zvala ji Gunvor.

„Ráda. Brzy na viděnou.“

Magdalena zavěsila, vysunula kuchyňskou židli a posadila se.

„Všechno bude zase v pořádku,“ vyslovila s nadějí.

Tentokrát tomu skoro sama věřila.

Ernst Losjö stál před zrcadlem ve velké ložnici a zkušenými pohyby si vázal kravatu. Gabriella jeho volbu určitě okomentuje a řekne, že se opět nedokázal sladit s barvou jejích šatů. Samozřejmě se jí měl nejdřív zeptat, ale už neměl sílu se tím zabývat.

Musí jí brzy říct, že už to tak dál nepůjde. Že všechno, celý jejich společný život, postrádá smysl. Ale teď byl Silvestr.

Upravil si uzel a oblékl si žaket, několika rychlými pohyby si pročísl teď už skoro úplně šedivé vlasy a pak zasunul hřebínek zpátky do náprsní kapsy.

Vzápětí se zarazil a rozhlédl se po ložnici, jako by tady byl poprvé. Vysoká manželská postel s bílým čelem, světle šedá dřevěná podlaha, speciálně zhotovené římské plátěné rolety. Nepřestával se divit, jak často se dá znovu vylepšovat celý dům. Gabriella dokázala donekonečna strhávat tapety a korková obložení dávno vyšlé z módy nebo brousit a lakovat dřevěné podlahy. Všechno mělo být pokud možno *autentické*, pokud možno *pravé*, a přece nepředstavoval výsledek nikdy víc než kulisu.

Vezmu si to nejnnutnější a půjdu na pár nocí do hotelu, pomyslel si. Pak si najdu v centru Hagforsu nějaký byt. Hedda může dál bydlet s Gabriellou v domě.

Ale předtím ještě sehraji komedii a on se při ní ukáže z té nejlepší stránky. Gabriella silvestrovskou oslavu dlouho připravovala a on jí to nechtěl pokazit. Dole na jídelním stole ležely tácy s pěti či šesti druhy obložených chlebíčků, vedle nich skleničky na sekt. Ne, nebyl koneckonců netvor. Podobné věci se řeší slušně, řekl si.

Ernst vyšel z ložnice a sešel po širokých, momentálně na bílo natřených schodech. Ve vstupní hale spatřil, jak Gabriella zapaluje svíčky v lampičkách, které k její velké radosti kdysi zdědil po dědečkovi Wilhelmovi. Na sobě měla hedvábné šaty s výstřihem a dlouhé vlasy si vyčesala do mimořádně dovedného účesu. Kdysi miloval, když si ji mohl takto prohlížet a později v noci vytahovat všechny sponky a sledovat, jak jí vlasy spadají na záda. Teď měl spíš dojem, že vypadá jako tragická postava.

„Ty ses tedy vystrojila,“ řekl.

Koneckonců nejsem netvor.

„Děkuji.“

Gabriella sfoukla zápalku a otočila se k němu. Vráska mezi očima se jí prohloubila.

„Tvoje kravata. Myslela jsem...“

„Teď jsem si ale vzal tuhle.“

Ernst prošel kolem ní do obývacího pokoje, kde hořely další svíčky a v krbu praskal oheň. Jak jsem jenom mohl souhlasit s koupí téhle kožešiny z ledního medvěda? pomyslel si. Kdybych ho aspoň zastřelil sám. I když, ne, ani pak by to nebylo v pořádku.

Gabriella přišla s dalším tácem, škobrtajíc na vysokých podpatcích.

„Jak se asi má Hedda?“ zeptala se a položila tác na jídelní stůl. „Jsem ráda, že si konečně vyrazila na nějaký večírek.“

„Ano, je to prima,“ odpověděl Ernst. „U koho že to je?“

„Myslím, že u nějaké kamarádky ze třídy. Dobře, že je vzal Samuel autem.“

„Vyzvedne je ještě dnes v noci?“

„Ne, přenocují u spolužačky.“

Ernst přikývl a vyhlédl z okna. „Tím líp – zjevně se nám ještě zhorší počasí.“

Zmocnil se chlebičku a nacpal si ho celý do pusy. Věděl, jak to Gabriellu rozzlobí, ale právě proto nedokázal to nutkání potlačit.

A opravdu, Gabriella se znovu zamračila.

„Ernste, nech toho! Nevidíš, že to pak tvoří nerovné řady?“ Zlostně začala pěstěnými nehty rovnat ozdobené chlebičky.

V její přítomnosti jsem se změnil v tvrdohlavé dítě, napadlo Ernsta, ve vzpurného nedospělého, který musí pořád demonstrovat svou vůli.

Někdo zazvonil. Gabriella sebou trhla a odcupitala do kuchyně. Cestou si svlékla zástěru.

„Otevři. Hned přijdu!“

Ernst otevřel dveře s něčím, co doufal, že vypadalo jako veselý, trochu prohnaný úsměv, který si běžně vyhrazoval pro společenské události. Představení začínalo.

Magdalena se zastavila na cestě před Gunvořiným a Bengtovým domem. Příjezd byl dokonale odházený, z valů navršě-

ných po stranách se neskutálela ani jediná hrudka sněhu, v okně visely vánoční záclony a pod schody se ve větru mihotaly dvě lampičky.

Magdalena pevně sevřela bonboniéru s pralinkami, kterou objevila doma ve spíži. Opodál na silnici slyšela smích a hluk silvestrovských rachejtli.

Sprcha jí zlepšila náladu. Sice nenašla nic opravdu slavnostního, ale v čistých džínách, čerstvě vyžehlené tunice a s trochou naneseného parfému se cítila tak dobře jako už dlouho ne. Když stoupala po schodech, snažila se trochu napřímit.

„Skvělé, Magdo, že jsi mohla přijít, a tak rychle.“

Gunvor otevřela domovní dveře. Na sobě měla červenou zástěru s nabíranými křídélky na ramenou. Její krátké vlasy vypadaly čerstvě upravené.

„Děkuji,“ odpověděla Magdalena, vyzula si boty a vešla do předsíně.

Opatrně objala Gunvor, která jí připadala mnohem menší a hubenější, než si pamatovala. Pérovou bundu podala Bengtovi, který tam už stál připraven s věšákem v ruce, oblečený do košile s kravatou a svetru.

„Teda, vám to sluší! A já přicházím jenom tak.“ Magdalena jim podala krabici s čokoládovými bonbony. „Ať máte v plánu cokoliv – jenom se odtud nikdy neodstěhujte!“

„A mě neobejmeš?“ zeptal se s předstíranou výčitkou Bengt.

„Ale samozřejmě,“ zasmála se Magda a na okamžik mu zmizela v náručí. „A díky moc za to odházení sněhu. Bylo to vážně potřeba.“

Magdalena se vymanila z jeho objetí a rozhlédla se po předsíni. Na zdi vedle schodiště vedoucího do prvního patra přibýlo několik párů jeleních paroží, jinak vypadalo všechno přesně tak, jak si to pamatovala. Dokonce ani typická vůně gumových holínek a jádrového mýdla se za těch patnáct let nezměnila.

Když Magdalena vešla do kuchyně, Gunvor právě cedila vodu z brambor. Na velkém servírovacím podnosu už leželo na tenké plátky nakrájené losí maso a malé vařené mrkvičky.

„Myslela jsem, že se najíme ve velkém pokoji,“ prohodila Gunvor přes rameno, zatímco ukládala brambory do mísy.

„Koneckonců se nám k tomu tak často nenaskytne správná příležitost.“

Magdalena zjistila, že i kuchyňská lavice stojí stále na stejném místě. Jak často na ní sedávaly s Tinou, namáčely si chleba se sýrem do studeného kaka, zkoušely se navzájem ze slovíček, povídaly si a klevetily.

„Panebože, stojím tady a sním. Můžu ti s něčím pomoci, Gunvor?“

„Ne, ne, není třeba. Všechno už je hotovo. Snad bys jen mohla odnést omáčku.“

Bengt se už usadil ke stolu, pokrytému bílým ubrusem a servisem s racky. Vypadá skoro trochu ztraceně, pomyslela si Magdalena, když pokládala omáčku na stůl a sedala si.

„Kdo by si pomyslel, že budeme sousedy,“ utrousil Bengt a naložil si brambory.

Magdalena se usmála, dost dobře nevěděla, co mu má na to říct.

„Tedy, měla bys vědět, že z toho máme velkou radost,“ pokračovala Gunvor a nabídla jí maso z tácu. „Kdybys s něčím potřebovala pomoci, stačí říct.“

„To je od vás opravdu moc milé. Řekla bych, že tátovi připadalo trochu zbytečné, abych se sem stěhovala sama a kupovala si tak velký dům, ale prostě jsem nedokázala odolat.“

„Vybrala sis dobře,“ pronesl Bengt. „A ještě jednou tě srdečně vítáme doma v Hagforsu.“

Než se napili, opatrně si přitukli. „Mockrát děkuji,“ odpověděla Magdalena, dopřála si malý doušek a odložila skleničku.

Ještě štěstí, že tady nebyl Ludvig. Nedokázal by se ubránit blahosklonnému úsměvu nad tímto směšným přípitkem – *to se prostě nedělá* –, a potom, až bychom odešli, by určitě všechno okomentoval, i ošumělou koženou pohovku a Gunvořinu sbírku panenek ve vitríně. Pak by se uvelebil na pohovce a byl by spokojený, že už jsme konečně doma.

„Co dělají dnes večer Peo a Kerstin?“ zeptala se Gunvor.

„Prý mají dorazit Kerstininy děti. Táta chtěl, abych taky přijela, ale neměla jsem chuť tam jet a pokoušet se být milá.“

„Přesně tak, tady můžeš být tak nemilá, jak jen chceš,“ prohodil Bengt a mrkl na ni.

Magdalena se zasmála a všimla si, jak postupně roztává.

Gunvor jí podala misku s huspeninou a Magdalena si naložila několik lžiček roztřesené hmoty na talíř.

„A že jsi tady ještě našla práci, skutečnou práci,“ poznamenala Gunvor. „Pro mladé lidi je to dneska velký problém. Většina se musí chtít nechtě odstěhovat.“

„Politikům je úplně jedno, že se půlka Švédska vylidňuje,“ pokračoval Bengt. „Máme snad žít všichni ve Stockholmu? O to snad nejde!“

Magdalena si uvědomila, že toto téma rozhovoru je tady na denním pořádku, stejně jako doma u táty a Kerstin.

„Ano, je to smutné,“ odpověděla. „Ale Christer tady přece ještě taky bydlí, ne?“

Gunvor přikývla.

„Ano. Měl štěstí a hned po absolvování policejní akademie našel stálé místo na okrsku.“

Magdalena se zadívala na školní fotografie Tiny a Christera, které visely šikmo nad sebou vedle okna. Tina s trvalou a obarvenými a pečlivě natupírovanými vlasy a Christer se světlým strništěm vousů a kulatými tvářemi.

„Tady v Hagforsu dochází každou druhou noc k vloupání do nějakého obchodu a obchodníci šílí, že s tím policie nedokáže nic udělat,“ vysvětloval Bengt a zašermoval Magdaleně před očima vidličkou. „Musíš o tom napsat, Magdo.“

Magdalena měla pramalou chuť bavit se o své nové každodennosti i o sobě samé. Místo toho si přidala trochu omáčky a zeptala se: „Je Tina pořád ještě v Göteborgu?“

„Ano, bydlí tam už devět let,“ odvětila Gunvor. „Její malý Xerxes právě slaví první narozeniny. Ale ty máš přece taky malého chlapce, že ano? Viděla jsem fotku ze křtu v novinách, ale od té doby už uplynulo několik let. V každém případě byl roztomilý jako panenka.“

Magdalena polkla a spustila.

„Jmenuje se Nils. V létě mu bylo šest. Vlastně jsem se vrátila domů i kvůli němu. Chci, aby vyrůstal v klidném prostředí, ale někdy mám pocit, že je to trochu...“

Vlastně chtěla říct „naivní“, ale nějak jí to připadalo nemístné. Místo toho pokračovala: „No, možná jsem to pořádně nepromyslela.“

„Rozhodla ses zcela správně,“ konstatoval Bengt a dodal svým slovům na důrazu několika mávnutími rukou ve vzduchu. „Zcela. Správně. Chlapec by samozřejmě neměl vyrůstat obklopen auty, výfukovými plyny a kriminalitou. Tady se všichni znají. Nic hrozného se tu neděje.“

Gunvor otáčela skleničkou v ruce, jako by o něčem přemýšlela. Potom vzhlédla.

„Dnes večer je u otce?“

Magdalena musela znovu polknout.

„Sedí v letadle, vrací se do Švédska. Byli o Vánocích v Indii, nemluvila jsem s ním od Štědrého dne.“ *Čert to vem.* Magdalena se snažila pomrkáváním zaplašit slzy. „Je to trochu – náročné. Všechno. Rozvod a tak. Odpusťte, prosím.“

Zmuchlala ubrousek a přitiskla si ho k řasám.

Bengt odložil příbor na talíř a podíval se na hodinky.

„Myslím, že už začíná *Večeře pro jednoho**,“ oznámil a vstal.

„A já postavím na kávu,“ prohlásila Gunvor a posbírala talíře. „Piješ přece kávu, Magdo?“

Magdalena přikývla a přiměla se k úsměvu.

„Ach,“ vzdychla Gunvor a pohladila ji po ruce, „všechno bude zase v pořádku – však uvidíš.“

Když Magdalena u stolu osaměla, podepřela si hlavu rukama.

Možná, pomyslela si. Možná ano.

Ernst Losjö se posadil se sklenou whisky v ruce na pohovku. Zhluboka si oddechl a ukazováčkem si uvolnil uzel na kravatě. Konečně divadlo skončilo.

Gabriella stála u okna, paže ovinuté kolem těla. Její slavnostní účes ztratil tvar a na rameno jí teď spadal dlouhý pramen vlasů.

*) *Večeře pro jednoho* (Dinner for One) – populární krátkometrážní film, uváděný v zemích západní Evropy na Silvestra (pozn. překl.)

I když už byly skoro čtyři hodiny ráno, snášely se stále do jezera tu a tam rachejtle z ohňostroje. Sjökvistovi zjevně nelitovali peněz.

Ernst přemítal, kolik zraněných a podchlazených účastníků silvestrovské zábavy skončí v průběhu noci na pohotovosti v Torsby. Tamější kolegové budou mít bezpochyby plné ruce práce.

„Je divné, že mi neodpověděla na esemesku,“ ozvala se Gabriella.

„Myslíš? Určitě má lepší zábavu, než si psát se svými starými rodiči. Kromě toho je sít v tuhle dobu určitě přetížena.“

Ernst si lokl whisky a zavřel oči.

„Myslíš, že se opila?“ zeptala se Gabriella, stále k němu otočená zády.

„Není to úplně nepravděpodobné,“ pronesl Ernst. „Brzy jí bude sedmnáct. A nejsem tak naivní, abych si myslel, že naše Hedda je v tomto bodě výjimkou.“

Gabriella se k němu pomalu obrátila. V ruce svírala zpola vypitou sklenici sektu, jejíž okraj zdobil otisk rtěnky.

„Celý podzim jsem si dělala starosti, protože seděla pořád tady ve svém pokoji, a teď mi připadá strašné, že tu není.“

„Na to si budeme muset zvyknout,“ prohlásil Ernst a zvedl se z pohovky. „Zítra se vrátí domů.“

„Ano, určitě,“ řekla Gabriella a křečovitě se usmála.

2

Tore Andersson zapnul rádio a posadil se ke kuchyňskému stolu. Zatímco na dřezu bublal a syčel kávovar, vytáhl diář, ležící na několika slevových kupónech a včerejších novinách *Värmlandsbladet*. Malá, černá knížka se otvírala jen obtížně.

Digitální teploměr, Jeanettin vánoční dárek, který stál opřený o okenní rám mezi dvěma africkými fialkami, ukazoval minus sedmnáct stupňů. Tore vzal propisku a dal se do psaní. Když skončil, skepticky si prohlédl své roztřesené klikyháky.

A to mě ve škole vždycky chválili za krasopis, pomyslel si. Ale to už bylo dávno. Před ocelárnou. Zaklapl diář, zůstal ještě chvíli sedět a křivým ukazováčkem opisoval květinový vzor na voskovaném ubruse.

Nový rok, přemítal. Ještě jeden. A teď by se měl ještě stěhovat. Opravdu případný dárek k devadesátým narozeninám v březnu.

Dopis z bytového úřadu dorazil v prvním adventním týdnu. Definitivně bylo rozhodnuto, že dům strhnou. Většina sousedů už využila různé nabídky na nové byty, ne tak ovšem Tore. Nedokázal se přimět opustit byt, který byl víc než padesát let jeho domovem. Jeho, Weřiným a dětí.

Dva čínzáky, stojící přímo u lesa, zbourali už před lety. Dřívější zástavbu připomínalo jen několik pouličních lamp u starého parkoviště. Nakloněné sloupy teď nesmyslně trčely ze sněhu. Kousek opodál stála uprostřed březového hájku houpačková konstrukce, ovšem bez houpaček.

Za bezesných nocí někdy působily na Toreho tma a takřka prázdný dům tísnivě, ale za světla už tolik na samotu nemyslel, i když mu chyběl Birger, který kdysi bydlel v bytě naproti. A Gösta.

Jinak to zvládal. Jako vždycky. Byl ovšem rád, že aspoň byt nad ním je obydlený a stále do něj vcházejí a vycházejí lidé.

Kávovar ztichl.

Právě když se Tore usadil s kávou zpět ke stolu, ozval se shora mohutný rachot. Potom mužský křik a vysoký hlas, který nerosumitelně naříkal.

Tore zvedl oči ke stropu a čekal na pokračování, ale nic dalšího nepřišlo.

Hádka mezi milenci, pomyslel si. To patří k životu.

Potom se napil kávy, bezděčným pohybem si upravil župan a otevřel včerejší noviny.

Ernst Losjö se otočil v posteli, upravil si polštář pod hlavou a zavřel oči. Z řinčení skla a porcelánu dole v kuchyni mu třesla hlava.

Vzteká se? Znovu se zaposlouchal, tentokrát soustředěněji. Ano, bezpochyby. Každé zarachocení, každé prásknutí dveřmi skříňky představovalo rozzlobenou výčitku, bezeslovnou komunikaci přes několik poschodí, poselství typu *Já-tady-všechno-uklízím-sama, zatímco-ty-si-chrápeš*.

V ložnici dosud panovala tma. V ovzduší se vznášel odér alkoholu a parfému. Ernst se podíval na radiobudík. 11:03. S nechtutí přehodil nohy přes okraj postele a posadil se.

Teď se dole rozeřval vysavač. Gabriellin vztek očividně sedí hluboko, konstatoval, když slyšel, jak hubice tvrdě naráží do podlahových lišt a noh od stolu.

Ernst se nasoukal do tlustého županu barvy mořské modři, který dostal jako vánoční dárek, povytáhl rolety a vyhlédl ven. Nebe bylo jasně šedé a stále vydatně sněžilo. K Vánocům by se takové počasí hodilo, napadlo ho. Vyvolávalo by idylické, smířlivé pocity. Ale Nový rok měl v sobě něco naléhavého, vyzývavého, co mu kazilo náladu. Po klidu byla veta.

Co se stane s domem? Gabriella tady nikdy nezvládne žít sama. Ale aby tady zůstal on, to bylo stejně nemyslitelné. Nebyl to jeho dům, nikdy nebyl. Tato nemovitost byla Gabrielliným životním projektem, on sám si tady připadal spíš jako součást inventáře. A Hedda? Co bude s ní?

Když Ernst scházel po schodech, vysavač oněměl, místo něj uslyšel televizi. Novoroční koncert vídeňských filharmoniků.

Gabriella rozložila v obývacím pokoji žehlicí prkno a na velký plátěný ubrus firmy Klässbols položila papírové utěrky. Teď soustředěně jezdila žehličkou sem a tam. Skvrny od vosku. Jak často ji slyšel vyprávět přátelům a známým o těchto *fantastických tricích hospodyněk*.

„Dobré ráno,“ pozdravila, aniž by se na něj podívala.

„Dobré ráno,“ odpověděl a ignoroval její sarkastický tón. „Máš nějaké zprávy od Heddy?“

Gabriella odložila žehličku, aby mohla položit papír na další skvrnu.

„Ne,“ odvětila a stále se na něj nepodívala. „Znovu a znovu jsem jí volala, ale má vypnutý mobil.“

„Určitě spí,“ prohlásil a snažil se dodat svému hlasu lehký tón.

„Stejně jako její otec.“

Ernst si nehlučně povzdechl, vydal se do kuchyně a natočil si velkou sklenici studené vody.

„U koho že to chtěla přenocovat?“ zavolal a odložil sklenici do dřezu.

„Dej tu sklenici do myčky. U nějaké Nory. Myslím, že se jmenovala Nora Vallgrenová. Nebo Vallströmová.“

„Nikdy jsem o ní neslyšel.“

„Já taky ne.“

Ne, není čeho se bát, domlouval sám sobě. Všechno je přesně tak, jak má být.

Magdalena zahrnula na Norr Mälarstrand a pak na St. Eriks-gatan. Bylo to sedmé nebo osmé kolečko? Už přestala počítat. Nasvícený most Västerbron se zrcadlil v černé vodě fjordu Rid-darfjärden. Místy na ní plavaly velké, šedivé ledové kry, připomínající desky mozaiky, a nad nimi se zimní mlhou proháněly osamocené automobily.

Hezký pohled, pomyslela si Magdalena melancholicky. Moc hezký. To se nedá popřít.

„Copak tady není jediné místo k zaparkování?“ zamumlala si pro sebe.

Konečně objevila na ulici Baltzara von Platena mezeru mezi jinou audinou a Volvem Cross Country. Bude muset jít kousek pěšky, ale s tím se nedalo nic dělat. I tak už měla zpoždění.

Když Magdalena zaparkovala auto, byla celá udýchaná a bylo jí horko. Vystoupila, oblékla si péřovou bundu, přes rameno přehodila tašku a zamkla auto. Urazila celou cestu bez zastávky, prostě si nedopřála oddechu.

Chodník pokrytý sněhovou břečkou lemoval v dlouhých pruzích špinavý led. Magdalena zvedla zrak k vysokým oknům na opačné straně ulice. Elegantní adventní svícny a stylizované hvězdy v dlouhých řadách. Jak asi vypadaly byty uvnitř? Křesla z laminátu a široké čajové šálky z designérského obchodu. Krásné, sebejisté ženy s šály přes ramena a příjmeními, ze kterých se člověk zachvěl.

Uvědomovala si, že její představy pochází z nějakého časopisu o bydlení, ale viděla podobná obydlí často i ve skutečnosti. Jiná společenská vrstva, napadlo ji a současně chápala, jak je sama staromódní. Kdo dneska ještě mluvil o třídních rozdílech? Během let strávených ve Stockholmu se o nich někdy zmiňovala, pokoušela se popsat ten pocit, stále ale narážela na nechápavé pohledy. Jak prosím? Podobné kategorie dnes už nehrají roli. A koketovat se svým původem z dělnické vrstvy je prostě pošetilé, říkali jí. Jako by byl železniční dělník něco exotického nebo romantického, co ve skutečnosti neexistuje.

Magdalena poslední úsek ke dveřím proběhla. Výtah už čekal dole. Vešla do něj a zavřela za sebou mřížované dveře. Zdviž se dala se skřípěním a rachocením do pohybu.

Když se uviděla v zrcadle výtahu, vyhrkly jí slzy. Oči měla podlité krví, pokožku skoro šedivou a rty rozpraskané od zimy. Blond vlasy s nádechem do zrzava jí visely ve zplihlých prameňech.

Vytáhla z kabelky lesk na rty a podnikla marný zkrášlovací pokus. Než otevřela dveře výtahu, ušklíbla se na sebe.

Sotva zazvonila u dveří, uslyšela Nilsovo volání a pádící kroky. V příštím okamžiku už byl na schodišti a v jejím náručí.

„Ach, Nils, tolik se mi po tobě stýskalo,“ zašeptala.

Jeho čerstvě ostříhané vlasy voněly šampónem, který neznala. Když mu přejela prsty po šíji, měla pocit, jako by hladila štěně.

„Mami,“ hlesl, „mami, mami, mami...“

„Měl ses v Indii hezky?“

Magdalena zaslechla tiché „hm“ a ucítila na tváři přikývnutí.

„Musíš mi o tom později vyprávět. Chci vědět úplně všechno.“

Když Magdalena vzhledla, stál ve dveřích Ludvig, dohněda opálený a ve světle modré polo košili s logem Lyle & Scott. Jeho vlasy vybělené sluncem vypadaly nedbale rozčuchané, ale Magda věděla, že mu každé ráno hodnou chvíli trvá, než si je takto upraví.

„Ahoj. Jaká byla cesta?“

„Dobrá, děkuji,“ odpověděla Magdalena a vyhnula se jeho očím.

Jak dlouho ji ještě bude pohled na něj bolet?

„Možná bys... šla na chvíli dál?“

Magdalena vstala, Nilsovy paže ovinuté kolem krku a dlouhé nohy okolo pasu.

„Ne, díky.“

„No, Ebba není doma. Myslel jsem, že bychom si mohli trochu promluvit.“

„A já jsem měla za to, že už jsme všechno probrali, ale pro mě za mě.“

Ludvig ustoupil zpátky do bytu, aby jí udělal místo. Magdalena musela pustit Nilse, aby si mohla zout semišové kozačky, které za sebou zanechávaly rozbředlé kaluže. Když byla hotová, vzala Nilsovu tvář do dlaní a políbila ho na čelo.

„Tak ráda tě vidím. Myslela jsem na tebe celý, celičkový čas, víš?“

Nils přitakal.

„Mami, jsi smutná?“

Magdalena zavrtěla hlavou a usmála se, Nilsovu tvář stále v dlaních. Hladila ho palci po spáncích a měkkých ouškách.

„Ne, nejsem smutná. Je tak krásné tě konečně zase vidět. Proto mám v očích slzy.“

Odněkud shora uslyšela Ludvigův hlas.

„Ehm... Můžu ti něco nabídnout? Espresso? Latte? Nebo vodu?“

„Ne, díky,“ odpověděla, aniž by se na něj podívala.

Taky je nervózní, uvědomila si, vstala a vzala Nilse za ruku. Z jakéhosi důvodu ji to vědomí trochu uklidnilo. Než vstoupila do kuchyně, několikrát se zhluboka nadechla, jako by se připravovala na dlouhé plavání pod vodou. Zvládnu to, domlouvala si. To nejhorší je už za mnou. Brzy se vydáme domů.

Magdalena se posadila na židli, stojící nejbližší ke dveřím a naproti Ludvigovi, a posadila si Nilse na klín.

„Ty, Nils, musíme si s maminkou na chvíli promluvit o samotě,“ řekl Ludvig. „Můžeš se jít ještě chvíli dívat na televizi.“

Nils si povzdechl.

„Nebude to trvat dlouho. Slibuji.“

Nils neochotně sklouzl Magdaleně z klína a odšoural se z kuchyně.

„Jak se máš?“ zeptal se Ludvig, když osaměli.

„Výborně, děkuji.“ Magdalena si uvědomila, že to znělo sarkastičtěji, než zamýšlela, a pokračovala: „Odkud se bere ta náhlá starost?“

Ludvig přitlačil ukazováčkem na několik drobků chleba na stole a řekl: „Možná si myslíš, že je mi to všechno lhostejné, ale to není pravda. Pro mě to taky není snadné.“

„Chudáčku.“

„Magdo, prosím, nemůžeš toho nechat?“

„Čeho?“

„Toho tónu, který vždycky nasadíš.“

Magdalena si ho změřila. Jak je ubohý, prolétlo jí hlavou.

„Chtěl sis přece o něčem promluvit.“

Ludvig uhnul před jejím pohledem a zadíval se na stěnu za kuchyňským stolem. Potom na ni přece jen upřel oči.

„Ano. Třeba ta věc s tvým stěhováním. Upřímně řečeno, nechápu, co tě to napadlo.“

„A co přesně nechápeš? Že chci svému synovi dopřát klidné, krásné dětství v přírodě? Že ho bez obav můžu pustit ven hrát si s kamarády před domem s míčem, aniž by mu hrozilo, že ho

přejede auto? Že bude moci jít sám ze školy domů dřív, než mu bude patnáct?”

Ludvig zavrtěl hlavou.

„Ten byt v Kristinebergu, který sis koupila, byl přece naprosto v pořádku. Je to dobrá čtvrť.“

„To se snad nedá srovnávat.“

„Přesto bys měla uznat, že ten návrat domů je trochu těžko pochopitelný. Jsi přece městský člověk, Magdo.“

Magdalena neodpověděla, a tak Ludvig nepřestal vypočítávat další argumenty.

„A co ty sama? Jak dlouho si myslíš, že vydržíš psát o uzavírání vesnických škol, psích výstavách a schůzích Červeného kříže?“

„Nech toho. Píšu raději o věcech, které souvisí s každodenním životem lidí, než o hollywoodských hvězdičkách a nejnovějších módních trendech.“

„Když myslíš. Koneckonců si ničíš svoji kariéru, ale nepřipadá mi to všechno moc promyšlené.“

„Tvoje starostlivost je opravdu dojemná, Ludvigu.“

„Musíš přece myslet i na Nilse. Každý druhý víkend bude sedět celé hodiny v autobuse. Myslíš, že ho to bude bavit? Je mu teprve šest.“

Magdalena vstala a zavolala z kuchyňských dveří: „Nils, už jsme s tatínkem skončili, můžeme jet. Utíkej a vezmi si bundu.“

Ludvig si odkašlal.

„Magdo, než odjedeš. Je tu... ještě něco, co jsem ti chtěl říct.“

„Ano?“

„Čekáme s Ebbou dítě.“

Magdalena se přidržela opěradla židle. Najednou se jí zmocnil pocit, jako by se jí podlaha pod nohama propadla.

„Cos to řekl?“ zašeptala.

„Ebba je těhotná. V dubnu bude mít Nils sourozence.“

Magdalena vyšla do předsíně. Paže měla ztuhlé a těžké jako z olova, a když se snažila natáhnout si kozačky, měla dojem, jako by její ruce patřily někomu jinému. Viděla prsty, které se pokoušely uchopit zip a vytáhnout ho nahoru. Ztratila rovno-

váhu a upadla na dveře skříně, ale když ucítila na paži Ludvigo-
vu ruku, vytrhla se mu.

„Pusť mě!“

Ludvig vypadal trochu ustaraně.

„Chápu, že je to pro tebe těžké...“, začal.

„Domníváš se, že se staráš a že hodně věcem rozumíš, ale ve skutečnosti nemáš o ničem ani ponětí. Tvrdíš, že myslím jenom na sebe, ale co ty? Jsi sebestředný mizera!“

Než otevřela dveře a vystrčila na schodiště dva Nilsovy kufry, kutálely se jí už slzy po tváři. Zavazadla byla tak těžká, že je skoro nedokázala uzvednout.

„Pojď, Nils, jedeme.“

Nils si rozvážně nasazoval čepici se Spidermanem a těkal přitom očima mezi Magdalenou s kufry a Ludvigem, který nervózně postával vedle věšáku.

„Můžu ti pomoci to odnést,“ zabručel Ludvig. „Kde parkuješ?“

„Zvládneme to sami, že ano, Nils? A ty táhni pro mě za mě k čertu!“

Magdalena práskla dveřmi. Nils na ni mlčky hleděl. Bradička se mu třásla, jako vždycky, když se už už chystal dát do pláče.

Magdalena polkla. Musím se naučit ovládat, pomyslela si. Ať se stane cokoliv. Jsem mizerná matka.

Když vyšli v přízemí z výtahu a Magdalena vytáhla kufry a zavřela dveře, vzala Nilse do náruče. Nejdřív ztuhl, potom se ale čím dál víc uvolňoval, jak ho kolébala sem a tam.

„Mrzí mě to, synku. Samozřejmě máš strach, když jsem tak rozzlobená a smutná.“

Nils neodpověděl, místo toho ji jen trochu pevněji objal kolem krku smáčeného slzami.

Magdalena se usadila s Nilsem na klíně na jednom ze schodů před vstupními dveřmi. Zůstali tam dlouho sedět, aniž by mezi nimi padlo jediné slovo.

„Jo, mimochodem,“ řekla nakonec Magdalena, „mám pro tebe v autě překvapení. Vážně hezké překvapení.“

Nils si otřel hřbetem ruky oči a zadíval se na ni.

„Nějaký vánoční dárek?“

„Ne, vánoční dárky jsou doma. Tohle je dárek navíc, dalo by se říct. Půjdem?“

Nils přikývl a vsunul svou ruku do její.

Úplně dole v kabelce objevila Magdalena zmačkané balení papírových kapesníků. Jeden vytáhla, rozložila ho a přitiskla ho Nilsovi k nosu.

„Foukni.“

Potom si vzala další a také se vysmrkala.

Když nacpali kufry do zavazadlového prostoru a v Seven Eleven na Handverkargatan si koupili balíček bonbonů, jahodový džus a minerálku, otevřela Magdalena zadní dveře auta. Vzápětí vytáhla balíček, ležící v plastové tašce na podlaze před Nilsovou dětskou autosedačkou.

„Naskoč dovnitř a posaď se, potom to smíš otevřít,“ řekla.

Nils se vyšplhal na své místo a vzal balíček. Drobnými prsty rychle přejížděl po lesklém modrém papíru a stříbrné šňůrce svázané navolno a chvatně ji stáhnul.

„Copak to je?“ zeptal se Nils a obracel krabici všemi směry. „Vypadá to jako počítač.“

„Je to malý DVD přehrávač, aby ses mohl v autě koukat na filmy. Můžeme sehnat i sluchátka, abys ho mohl používat, až pojeděš autobusem za tátou. Mnohem rychleji ti to potom uteče.“

Nils se na ni podíval a usmál se.

„V letadle jsem viděl kluka, který něco takového měl. Hustý.“

„Máš radost?“

„Maxi. Díky.“

Zatímco Magdalena vyprošťovala přístroj z polystyrenového obalu a připevňovala malou obrazovku k opěrce hlavy, směl si Nils rozbalit balíček číslo dvě.

„Sobík Niko! Ten je super.“

„Ach, ty už jsi to viděl? Vyšel teď na DVD úplně nově.“

„Viděl jsem ho s tátou a Ebbou v kině,“ odpověděl Nils, aniž by se podíval na obal dévédéčka.

„Aha.“

„Jo. Ale chci se na něj podívat znovu.“

Ernst Losjö byl celý den nervózní. Prudce otevřel dveře ledničky, aniž by měl sebemenší tušení, co vlastně hledá. Chvilí zůstal stát před tácem se zbylými chlebičky, pečlivě zakrytými potravinovou fólií. Pak fólii opatrně nadzvedl a položil si na dlaň několik krajíčků černého chleba s čedarem.

Bylo čtvrt na pět a Hedda se stále neozvala. Venku už byla tma jako v pytli a ještě víc se ochladilo. Tu a tam projelo kolem auto, ale jinak panovalo ticho. Neštěkali psi, venku se nikdo nepohyboval. Jako by celá vesnice zadržela dech.

„Zavolám Skogovým a zeptám se, jestli už Stina dorazila domů,“ oznámila Gabriella.

„Dobře,“ odpověděl Ernst, i když mu to ve skutečnosti nepřípadalo jako dobrý nápad. Zavolat znamenalo nechat obavám volný průběh, přiznat si, že něco není v pořádku.

„Přikryls to zase pořádně fólií?“ zeptala se Gabriella s pohledem upřeným na chlebičky v jeho dlani.

Rychle vyfukala číslo, skoro aniž by se na telefon podívala, a začala přecházet kuchyní sem a tam. Jak často už v uplynulých letech vytočili toto číslo? Hedda a Stina byly odnepaměti nejlepšími kamarádkami, a i když v poslední době dívky udržovaly kontakt pomocí vlastních mobilů, stále znali Stinino číslo z paměti.

Podle Gabriellina náhle napjatého postoje Ernst poznal, že někdo přijal hovor.

„Ahoj, Leno, tady je Gabriella. Doufám, že neruším. Všechno nejlepší v Novém roce. Ano, měli jsme včera na návštěvě pár přátel, bylo to vážně hezké. Chtěla jsem se vlastně jenom zeptat, jestli se už Stina vrátila. Hedda se nám od včerejšího večera neozvala... Ach, nebyla?“

Gabriella vyhledala očima Ernstův pohled.

„Ale Hedda říkala, že Stina taky půjde na ten večírek a že je tam Samuel odveze... Tak teď tomu vůbec nerozumím.“

Gabriella zakryla rukou sluchátko a obrátila se na Ernsta.

„Stina včera na žádném večírku nebyla. Lena se jí zrovna ptá, jestli něco neví.“

Gabriella sejmula ruku ze sluchátka a otočila se k němu zády.

„Nic neví? Aha, tak teď taky nevím, co máme dělat... Ano, určitě. Pozdravuj Stinu. Už je to dávno, co tu byla naposledy. Chybí nám, Ernstovi i mně.“

Gabriella se posadila do čela kuchyňského stolu a opřela se rukama o desku.

„Co říkala?“ zeptal se Ernst, který stále držel všechny chlebíčky na dlani.

„Že Stina o žádné párty neví a že Samuel včera nikoho do Hagforsu nevezl.“

Panika ho zasáhla jako tlaková vlna, procházející celým tělem.

Magdalena natáhla krk a rychle se podívala do zrcátka na Nilse. Tvář měl ozářenou mihotavým světlem obrazovky a vypadal klidně a soustředěně. Tu a tam, i když ve stále delších odstupech, slyšela šustění sáčku s bonbony.

Během jízdy stockholmským Västerortem mlčeli.

Nils se díval z okna, ale když projeli kolem plavecké a sportovní haly Åkeshov, ani slůvkem se nezmínil o nesčetných návštěvách bazénu. Neozval se ani ve chvíli, kdy míjeli školku u Ängbyplanu, do které docházel. Jako by pochopil, že by to nedokázala vstřebat. Dnes ještě ne. Možná později.

Ale když spatřili světla v malém, světle žlutém domku u Bergslagsvägen, zeptal se: „Můžeme někdy navštívit Tageho?“

„Ale jistě. A on může přijet k nám.“

Magdalena svírala volant tak pevně, až ji začínaly bolet prsty. Tage a Nils, nerozluční už od školky. Vždycky ti nejspínavější. Vždycky promoklí až na kůži. A možná nejšťastnější, když měli oba na sobě svetry Blixten McQueen. Nils míval zelený, Tage hnědý. Nilsův svetr, ze kterého už dávno vyrostl, zmizel spolu s ostatními věcmi během velké čistky, když vyklízeli dům.

U Islandstorgetu musela Magdalena zastavit na červenou. Nils se přitiskl k oknu a zadíval se do koruny stromu před obchodem se svítidly, kde se jako zářivý ohňostroj třpytily stovky žárovek. Už od svých prvních Vánoc miloval pestrobarevné hračky, svítícího sněhuláka a soby se saněmi. A Magdalena taky.

Sice nejednou přemýšlela, kolik asi stojí elektřina za tu světelnou výzdobu, ale později se hlavně radovala z podívané.

Teprve když projeli kolem rotujícího „V“ na Vällingsby, obrátil Nils pozornost zpátky ke svému filmu.

Cesta už dávno přestala být osvětlená a Magdalena konečně mohla dát průchod slzám. Tichým.

V hlavě se jí vynořily fantazie v pastelových barvách. Ebbinno zakulacené těhotenské břicho z profilu. Ludvig, masírující ve slabě osvětleném porodním sále Ebbinin kříž. Ludvig s dítětem ve vaku připevněném na břicho, jednu ruku položenou na ochmýřené hlavičce.

Magdalena se narovnala a ještě jednou se zahleděla do zpětného zrcátka. Nils usnul v nepohodlné poloze a s otevřenou pusou. Nahmatala správný knoflík a vypnula přehrávač.

Musím se vzbudit, nabádala se. Chovat se jako dospělá. Postarat se o Nilse. O nás. Musím to zvládnout.

Napila se minerálky, odložila láhev zpátky do držáku vedle sedadla a otřela si rukou tvář.

Neměl Ludvig snad přece jen pravdu? Nebyla sobecká? Nebylo správné vytrhávat Nilse ze známého prostředí? Ale ona s tím koneckonců nezačala, nebyla tím, kdo se chtěl nechat rozvést a zničit všechno, co měli společného. Ludvig teď seděl ve svém elegantním bytě, horoval pro rodinnou idylku a ji považoval za vesnického balíka.

Aby se Magdaleně v mysli znovu nepřehrál film s nemluvnětem, snažila se myslet na Nilsův čerstvě vymalovaný pokoj doma, s ozdobnou lemovkou se Spidermanem uprostřed stěny. Celé dva dny malovala a zkrášlovala jejich nový domov, jak jen dokázala. S otcovou pomocí také zvládla rozmístit většinu nábytku v domě na předem určená místa.

Musela myslet na Nilsovy slalomové lyže, které sehnala v povánočním výprodeji za polovinu ceny. Před třemi lety jeli lyžovat do Åre. Nils byl tehdy vlastně ještě příliš malý, přesto mu na den půjčili lyže. Magdalena si ještě pamatovala Nilsovo šťastné výskání, když ho Ludvig držel mezi koleny a společně plužili. Škoda, že vlek u Värnäsenu už nebyl v provozu. Ale pořád ještě zbýval Ekesberget.

Konečně pocítila trochu sebedůvěry. Ale ano, samozřejmě že to bylo správné. Nils bude moci chodit do malé školy, bude obklopen klidem a tichem, lesy a jezery. Bude moci odcházet a přicházet, jak se mu zachce, aniž by si o něj musela dělat starost. Všechny tu znala a všichni znali ji. A ona sama bude mít čas, aby si vyléčila rány a získala novou chuť do života.

Míříme domů, pomyslela si. Domů.

Heddin pokoj byl prázdný a tmavý a postel poprvé po dlouhé době ustlaná. Dokonce byla zakrytá i bílým přehozem, hladkým a krásným. Vypadá to přesně jako předtím, napadlo Ernsta. Před proměnou.

Kde jen vězí? Když Ernst uviděl i stará plyšová zvířátka, usazená těsně vedle sebe nad polštářem, zmocnily se ho skutečné obavy.

Přešel k bílému psacímu stolu u okna. Dokonce i tady vládl vzorný pořádek. Pomalu sklouzl pohledem po polici s knihami vedle stolu.

„Myslíš, že má nějakého tajného přítele, u kterého je?“ zeptala se Gabriella, opřená o rám dveří.

Ernst pokrčil rameny.

Během podzimu se jejich veselá, hodná dívka se zálibou v koních proměnila v nevychovaného, věčně unaveného teenagera. Vlastně pořád spala. O víkendech někdy přiřapkala dolů kolem půl druhé odpoledne, zahalená do příkrývky. S Gabriellinými jízlivými poznámkami o spáčích si nelámala hlavu, stejně jí rodiče nestáli ani za pohled.

Několikrát se pokusil si s ní promluvit, zeptal se jí, jestli nemá problémy na gymnáziu nebo jestli se nepohádala se Stinou, odpoví mu ale bylo jen mumlání a nepřítomné pohledy.

A teď zmizela.

Ležela tam školní ročenka. Opatrně ji vytáhl z knihovničky. Potom ji položil na psací stůl a začal v ní listovat.

První ročník. Hedda stála v růžově kárované mikině s kapucí úplně dole na pravé straně a poslušně se usmívala.

„Jakže jsi říkala, že se jmenovala? Nora?“ zeptal se Ernst, zatímco si prohlížel všechna jména pod fotografiemi.

„Ano.“

Gabriella se postavila vedle něj.

„Tady žádná Nora není.“

„Cože?“

Gabriella se sklonila nad otevřenou stránkou. Ernst pro jistotu přečetl jména ještě jednou, ale ne, v Heddině třídě žádná Nora nebyla.

„Jsi si jistá, že mluvila o kamarádce ze třídy, a ne ze školy?“

„Naprosto jistá.“

Navzdory její odpovědi prolístoval Ernst celou ročenku, žádnou Noru ale nenašel. Gabriella klesla na postel a skryla si tvář v dlaních.

„Už ji vůbec neznám,“ vzlykala. „Nevím... Nevím, kým je moje vlastní dcera.“

Ernst se posadil na židli u stolu a uchopil pečlivě vyspravenou učebnici chemie. Znovu a znovu přejížděl palcem po jednom rohu, takže bezděky listoval stránkami.

„Co teď budeme dělat?“

Gabriella neodpověděla. Místo toho sebrala z lůžka Heddi na starého oblíbeného králíčka Frasse a nepřítomně ho hladila po odřených ouškách.

Ernst si ještě vzpomínal, jaký povyk nastal, když Frassemu upadl nos. Prohledali tehdy s Gabriellou celý dům, plazili se po podlaze, pátrali pod koberci, pohovkami a postelemi, kulatý černý nosík ale nikde nenašli. Nakonec zachránili situaci do jisté míry tím, že mu nalepili velkou náplast.

„Cítím se tady jako vetřelec,“ poznamenala Gabriella, nechala Frassovy uši na pokoji a podívala se na manžela. „Kdyby nás tady viděla, vyletěla by z kůže.“

„Musíme zavolat na policii,“ řekl Ernst. „Tak to nemůže pokračovat.“

Nevolnost ji zaplavovala ve vlnách, zachvacovala žaludek, hrudník a jícen. Přitiskla si čelo na studené okno auta a pokoušela se vdechovat chlad.

Byla tady už někdy? Možná. Domy vypadaly všechny stejně. Trojposchodové činžáky ve světlých barvách, mezi nimiž

stály řady aut. Takřka ve všech oknech zářily sváteční hvězdy. Na okrajích silnice spočívaly měkké a zářivě bílé závěje sněhu, které se třpytily ve světle pouličních lamp, jako by je někdo posypal maličkými drahokamy.

Košťa zajel ke kraji vozovky a vypnul motor. Když vystoupila z auta, začala vdechovat ledově studený vzduch, až ji bolela nosní sliznice. Košťa ji stejně jako pokaždé pevně popadl za loket a společně prošli vstupními dveřmi. Nahoře na schodišti duněla monotónní hudba. Znovu se jí udělalo špatně.

Když Košťa stiskl zvonek, hudba se ztišila. Teď bylo slyšet několik smějících se mužů.

Muže, který otevřel, neznala. V jedné ruce držel sklenici, ve druhé cigaretu. Košile, na začátku večera nejspíš vyžehlená a čistá, mu teď na boku plandala z kalhot. Široce se usmál, jako by někdo právě řekl něco velmi vtipného. Oba je přelétl pohledem a pak rukou, v níž svíral cigaretu, předvedl drobné zdvořilé gesto, jímž je zval dál. Současně zavolal cosi do bytu.

Košťa ji postrčil dovnitř a zavřel za sebou dveře.

3

Magdalena si stáhla čepici přes uši a zabořila bradu do šálu, jak nejvíc to šlo. Za sebou táhla saně s Nilsem.

„Víš co, Nils, seskoč a raději pojď se mnou pěšky. Na to, abys seděl bez hnutí, je příliš chladno.“

„Dobrá.“

Nils poslušně slezl ze saní a vzal ji za ruku.

„Už to není daleko,“ uklidnila ho Magdalena.

Na hlavní cestě je mívá ojedinelá auta takřka naprosto nehlučně, jak tomu bývá po dlouhotrvajícím sněžení. Že může být takové ticho, pomyslela si Magdalena. Skoro jsem na to zapomněla.

V noci přestalo sněžit a ráno bylo zářivě jasné. Nad jedlemi se vznášel kouř z ocelárny.

„Je ti zima, Nils?“

„Moc ne.“

„Jsi nervózní?“

Nils zavrtěl hlavou. Tvářil se trochu zarputile.

„Víš, tady nám bude moc dobře.“

„Ano, to už jsi říkala asi tisíckrát.“

Nejspíš jsem z nás dvou nervóznější já, uvědomila si Magdalena a stiskla mu ruku.

Právě chtěli projít brankou, když uslyšeli na opačné straně ulice volat ženu.

„Magdo! Ahoj!“

Teprve když žena přešla na jejich stranu ulice a stanula přímo před nimi, pochopila Magdalena, kdo to je.

„Jeanette! To jsi ty! Nej dřív jsem tě vůbec nepoznala.“

Magdalena ji objala.